

[Anker Jørgensen.]

— det har man jo ofte hævdet — hvad er det så, man har nu? Under alle omstændigheder har lønmodtagerne ingen grund til at være begejstrede for denne regering, men nu har regeringen da heldigvis og fornuftigvis forladt kravet om en fjernelse af 3 dyrtidsportioner for tid og evighed.

Landsorganisationen og Fællesrepræsentationen af Tjenestemands- og Funktionærorganisationer påviste, at de skattekompensationer, som regeringen havde lagt frem til erstatning for dyrtidsportionerne, var helt utilstrækkelige, og de to hovedorganisationer for lønmodtagerne tilbageviste også påstanden om, at pristalsreguleringen er en så frygtelig omkostning for erhvervslivet, som man nu vil gøre den til.

Jeg er i øvrigt meget mere enig med statsministeren, dengang han som oppositionspolitiker i et valginterview i Information i 1968 udtalte følgende:

„Så vidt jeg i dag kan bedømme det, er kun halvdelen af lønudviklingen i 1967 forårsaget af dyrtidsreguleringerne. Så påstanden om, at det er den egentlige store fare for vor økonomi, virker ikke overbevisende på mig.“

Jeg er også enig med det konservative folkeparti, der i valgkampen 1968 udtalte:

„Man kan ikke kurere patienten ved at slå termometeret i stykker, ændringer i pristalsreguleringen må fremover være betinget af, at parterne selv ønsker det.“

Nu prøver regeringen at stille nye forslag op. Den har foreslået, at statskassen som erstatning for én dyrtidsportion vil udbetale tilskud til alle erhvervsvirksomheder til dækning af de udgifter, som en dyrtidsportion medfører. Man glemmer helt, at det er virksomhederne, erhvervslivet selv, der er indgået på 2-årige overenskomster, og det bør også være erhvervslivet selv, der bærer de omkostninger, som nu engang er direkte forbundet med indgåelse af disse overenskomster.

Jeg mener i øvrigt, det er fuldstændig uacceptabelt med denne form for tilskud til erhvervslivet. Det, som regeringen her slår ind på, er direkte farligt for en fornuftig tilskudspolitik. Et sådant unuanceret tilskudssystem fremmer overhovedet ikke konkurrenceevnen og fører ikke tilskuddene hen til de dele af erhvervslivet, hvor det ud fra en

samfundsmæssig vurdering er særlig påkrævet at der under forskellige former ydes tilskud og støtte. Jeg tænker ikke mindst på eksportindustrien og i særlig grad på visse dele af eksportindustrien, hvor vi virkelig har mulighed for med en ekstra indsats at tage konkurrencen op og yderligere øge den i forvejen ganske stærkt stigende eksport. Jeg tror, dette vil være meget bedre i stedet for at give tilskud over en bank.

Det, der er brug for i den aktuelle situation, er, at vi fører en virkelig aktiv pris- og avancepolitik, som effektivt kan bremse lønudhulingen, som kun delvis bliver modvirket af den automatiske pristalsregulering. Den pristalsbremse på tjenesteydelserne, som regeringen har foreslået, er ganske utilstrækkelig; den bør også omfatte forbrugsvarer, og den bør egentlig også omfatte jordpriserne. Må jeg blot endnu en gang minde om, at i løbet af de sidste 10 år er jordpriserne steget med 230 pct., medens håndværker- og lønudgifter i samme tiår kun er steget med 88 pct.

Nu forsøger regeringen at lægge en bombe under de kommende overenskomstforhandlinger. Jeg tror, det er en meget uklog måde at foregribe begivenhederne på. Før man gør det, bør man under alle omstændigheder fortælle offentligheden, hvad regeringen agter at gøre i forhold til andre former for indkomst, altså over for andre indkomstgrupper. Det er helt tydeligt, at regeringen sigter mod en fjernelse af pristalsreguleringen fra de nye overenskomsters ikrafttræden i 1971. Selv om det sker i forbindelse med overenskomstforhandlingerne, tror jeg bestemt ikke, regeringen skal regne med, at lønmodtagerne vil afgive denne form for regulering af lønningerne. Et almindeligt attentat på pristalspengene er dømt til at møde stor modstand i fagbevægelsen. De er lønmodtagernes retmæssige ejendom, og skal man overhovedet realistisk drøfte økonomisk demokrati, som statsministeren med mellemrum taler så pænt om, og f. eks. et lønmodtagernes investeringsfond som en begyndelse til dette økonomiske demokrati, så må princippet om lønmodtagernes ret, altså ejendomsret til de midler, der går ind i denne fond, være sikret. Opsparing og investering af disse midler må foregå efter det princip, at en væsentlig del af denne kapital tilgår den del af erhvervslivet, som